شام خداوند

قبل از اینکه به آیین مشارکت بپردازیم لازم است که صحبتی درباره فصح داشته باشیم. سایه طبیعی عهد عتیق به واقعیت فوق طبیعی عهد جدید منتهی می شود. عید فصح هنوز یکی از مهمترین اعیاد جامعه یهودی است. خدا به اسرائیلیان امر کرد که هر خانواده یک بره را ذبح کرده، گوشت آنرا بخورد و خون آنرا بر هر دو قائمه و سردر خانه هایشان بپاشند. (خروج ۱۲). توجه داشته باشید که به هیچ وجه نمی بایست آن را در آستانه بگذارند به طوری که پایمال شود.

واژه عبری "پسح" به معنی "از بالا گذشتن و نزدن" است. در زمانی که همه پسران نخست زاده مصریان توسط فرشته هلاک شدند، پسران نخست زاده اسرائیل رهایی یافتند. زیرا خداوند گفته بود: "و آن خون، علامتی برای شما خواهد بود، بر خانه هایی که در آنها می باشید، و چون خون را ببینم، از شما خواهم گذشت و هنگامی که زمین مصر را می زنم، آن بلا برای هلاک شما بر شما نخواهد آمد." (خروج ۱۲: ۱۳). خون بره، کفاره و علامتی برای محافظت در برابر مجازات یهوه بود. در حالی که در تمام خانه های مصریان فریاد فغان و ناله بلند شده بود، اسرائیلیان در خانه های خود در امنیت کامل به سر می بردند. غضب الهی نمی توانست به آنها آسیبی برساند، چرا که بره به جای آنها ذبح شده بود. به همین ترتیب برگزیدگان نیز از غضب و خشم الهی آسیب نخواهند دید چرا که بره خدا کفاره و محافظ آنان است. پولس به کلیسا چنین می نویسد: "...زیرا که فصح ما مسیح در راه ما ذبح شده است." (اول قرنتیان ۵: ۷)، "...تادیب سلامتی ما بر وی آمد..." (اشعیاء ۵۳: ۵). ما بواسطه مرگ او صاحب آشتی و حیات جاوید می شویم.

خداوند از طریق موسی حکم نمود که به یادگاری روز قربانی فصح و خروج مراسمی برپا دارند: "و آن روز، شما را برای یادگاری خواهد بود، و در آن، عیدی برای خداوند نگاه دارید، و آنرا به قانون ابدی، نسلاً بعد نسل عید نگاه دارید." (خروج ۱۲: ١٤). در آیه های ٢٦ و ٢٧ چنین ادامه می دهد: "و چون پسران شما به شما گویند که این عبادت شما چیست، گویید این قربانی فصح خداوند است، که از خانه های بنی اسرائیل در مصر عبور کرد، وقتی که مصریان را زد و خانه های ما را خلاصی داد..

به همین ترتیب مراسم شام خداوند را به یادگاری رهایی خود از گناه به جا می آوریم. و این تا زمانی است که خداوند ما باز آید (اول قرنتیان ۱۱: ٢٦). از یک طرف به آن روز بزرگ آشتی و از طرف دیگر به آن روز پر جلال که در آن همه فدیه شدگان، شام خداوند را با نجات دهنده خود برپا خواهند کرد فکر می کنیم. خداوند ما در زمان نهادینه کردن شام مقدس چنین می گوید: "...این را به یاد من بجا آرید." (لوقا ۲۲: ۱۹). در زمان برگزاری شام خداوند، عمل فدیه را که به صورت کامل تحقق یافته است به یاد می آوریم و بار دیگر آن کاری را که در صلیب برای ما انجام شد در پیش خود مجسم می کنیم.

بره فصح به عنوان جایگزین ذبح می شد و نان های فطیر (نان بدون خمیر مایه) خورده می شد. نوشته شده است: "هفت روز نان فطیر خورید، در روز اول خمیر مایه را از خانه های خود بیرون کنید، زیرا هر که از روز نخستین تا روز هفتمین چیزی خمیر شده بخورد، آن شخص از اسرائیل منقطع گردد." (خروج ۱۲: ۱۵). لازم بود که این حکم با جدیت دنبال گردد.

بنیاد فصح درست پیش از آزادی اسرائیل از مصر گذاشته شد، و شام خداوند نیز در حین خوردن فصح و پیش از فدیه کلیسا برگزار شد: "و چون وقت رسید با دوازده رسول بنشست، و به ایشان گفت: اشتیاق بی نهایت داشتم که پیش از زحمتم دیدم، این فصح را با شما بخورم، زیرا به شما می گویم از این دیگر نمی خورم تا وقتی که در ملکوت خدا تمام شود." (لوقا ۲۲: ١٤-١٦). در آیه های ۷-۱۳ نیز برای ما نقل شده است که عیسی، پطرس و یوحنا را با این دستور فرستاد: "...بروید و فصح را به جهت ما آماده کنید تا بخوریم..." و "هنگامی که پیش صاحب خانه رسیدند به وی گفتند: "...استاد تو را می گوید مهمان خانه کجاست تا در آن فصح را با شاگردان خود بخورم..." در متی ٢٦: ٢٦ چنین آمده است: "و چون ایشان غذا می خوردند، عیسی نان را گرفته، برکت داد و پاره کرده، به شاگردان داد و گفت: بگیرید و بخورید این بدن من است." زمانیکه خداوند نان را برداشته و این سخنان را بر زبان آورد، به صورت فیزیکی در جسم خود حضور داشت. او بدن خود را در دستهایش نگرفته بود، بلکه نان فطیری را که برای عید فصح پخته بودند.

در مراسم عشاء کتب مقدس از نان بدون خمیر مایه استفاده می شود. این نان در دعا تقدیس و مبارک می شود، سپس شکسته شده و تقسیم می گردد. با گرفتن نان شکسته شده، ایمانداران اعتراف می کنند که بدن عیسی شکنجه شده و مصلوب گردیده است. آنها همچنین قبول می کنند که بواسطه عملی که در صلیب انجام شد، شریک در بدن مسیح یعنی کلیسا شده اند که به وی تعلق دارد.

پولس می نویسد: "زیرا من از خداوند یافتم، آنچه به شما نیز سپردم که عیسی خداوند در شبی که او را تسلیم کردند، نان را گرفت و شکر نموده، پاره کرد و گفت: بگیرید بخورید. اینست بدن من که برای شما (از عبارات برای شما نباید غافل شد) پاره می شود. این را به یادگاری من به جا آرید. و همچنین پیاله را نیز بعد از شام و گفت: این پیاله عهد جدید است در خون من. هر گاه این را بنوشید، به یادگاری من بکنید. زیرا هر گاه این نان را بخوردید و این پیاله را بنوشید، موت خداوند را ظاهر می نمایید تا هنگامی که بازآید" (اول قرنتیان ۱۱: ۲۳-٢٦). پولس می توانست روش خود را به خداوند نسبت دهد، چرا که این روش را از خود او یافته بود که چگونه باید شام خداوند را برگزار کند، و به این صورت خودش را به مقدمه عشاء ربانی به همان ترتیبی که در اناجیل شرح داده شده است ارجاع داد.

در لوقا ۲۲: ۲۰ آمده است: "و همچنین بعد از شام پیاله را گرفت و گفت: این پیاله عهد جدید است در خون من که برای شما ریخته می شود." پیاله محتوی شراب بود، و خون عهد جدید هنوز در رگهای عیسی جاری بود، و فقط بر روی صلیب بود که ریخته شد. در اینجا صحبت از تبدیل این دو عنصر به جسم و خون نیست، نه خداوند و نه شاگردان، هیچ کدامشان واقعاً خون او را نخوردند، زیرا که عیسی می گوید: "...زیرا به شما می گویم تا ملکوت خدا نیاید، از میوه مو دیگر نخواهم نوشید." نان و شراب نمادهایی از بدن و خون عیسی مسیح هستند، ولی باز نان و شراب باقی می مانند. پس با این وجود عیسی با اینها (نان و شراب) عهد جدید را نشان داد که با مرگ او تحقق یافته و لازم الاجرا شد.

پس نتیجه می گیریم که مسیح هر بار خود را قربانی نمی کند، بلکه همانطوری که در عبرانیان ۱۰: ۱۲ آمده این کار را یک بار برای همیشه انجام داده است، تا رفته و در دست راست خدا بنشیند. شرکت در عشاء ربانی فرصتی را برای یک ایماندار ایجاد می کند تا عملی را که با تقدیم بدن و خون انجام شده هر بار در حضور خدا یادآوری کند. قبل از عشاء هر فرزند خدا خود را تفتیش کرده و دوباره زندگی خود را به عنوان هدیه ای بر قربانگاه به خدا تقدیم می کند. ما صحنه ذبح و جان دادن مسیح را مجسم می کنیم و لرزه درونی عمیقی وجود ما را فرامی گیرد، و وقتی به بهای گزافی که منجی برای ما پرداخت کرده است می اندیشیم احساس حقارت می کنیم. به گفته کتاب مقدس او با خون خود برای یک دفعه وارد مکانهای مقدس و آسمانی شده آن را به تخت رحمت تقدیم کرد و بدین ترتیب فدیه ای ابدی به ما داد (عبرانیان ۹: ۱۲).

عهدی نو بسته شده و روز نجات در حال شروع شدن بود. باز لازم است که مقایسه ای بین عهد عتیق و عهد جدید داشته باشیم. در خروج ٢٤: ٦-٨ از کتاب عهد، قوم عهد و خون عهدی که بر قوم پاشیده شد، سخن گفته شده است. عیسی می گوید: "زیرا که این است خون من در عهد جدید که در راه بسیاری به جهت آمرزش گناهان ریخته می شود." (متی ٢٦: ٢٨). منظور عیسی از آیه مذکور این بود که لازم است که خون پاک و مقدس و الهی او ریخته شود، و می بینیم که در اینجا صحبت از ریخته شدن شرابی که در جام بود نمی کند. او عهد جدید را برقرار نمود و قومی را خرید و با آن عهد بست. و این قوم رابطه مستقیمی با کتاب عهد دارند.

پولس می نویسد: "پیاله برکت که آن را تبرک می خوانیم، آیا شراکت در خون مسیح نیست؟ و نانی را که پاره می کنیم، آیا شراکت در بدن مسیح نیست؟ زیرا ما که بسیاریم، یک نان و یک تن می باشیم چون که همه از یک نان قسمت می یابیم." (اول قرنتیان ۱۰: ١٦-١٧). در اغلب موارد زمانی که درباره شام خداوند سخن می گویند یا می نویسند، این دو آیه مورد توجه قرار نمی گیرند، ولی این آیات هستند که کلیسا را به عنوان بدن و "جماعت مقدسین" و نتیجه عمل فدیه عیسی مسیح که جسم خود را برای ما

تقدیم نمود نشان می دهند. نان مورد استفاده در عشاء، هم سمبل بدن مصلوب عیسی مسیح است و هم نمادی از کلیسا، که اگرچه از اعضای بسیاری تشکیل شده است ولی مجموعه واحدی را نشان می دهد، و به همین علت است که نان قبل از تقسیم شدن، تکه تکه می گردد.

بدن مسیح، مضروب و شکنجه شد، اما شکسته نشد! چنان که نوشته شده است: "استخوانی از او شکسته نخواهد شد." و در کتاب دیگری می گوید: "آن کسی را که نیزه زدند خواهند نگریست." (یوحنا ۱۹: ۳۶-۳۷). این راز مسیح و کلیسای اوست که بواسطه عمل فدیه، بدن او شده است. در اینجا صحبت از همه کسانی است که آشتی و بخشش کاملی را دریافت کرده اند. پولس می نویسد: "زیرا چنان که بدن یک است و اعضای متعدد دارد و تمامی اعضای بدن اگرچه بسیار است یکتن می باشد، همچنین مسیح نیز می باشد." (اول قرنتیان ۱۲: ۱۲). در این مساله راز بزرگی نهفته است، مسیح در رابطه با اعضای بدنش است که کامل است. درباره او نوشته شده است: "و او بدن یعنی کلیسا را سراست..." (کولسیان ۱: ۱۸).

همانطوری که بدن زمینی ما مجموعه ای از سر و اعضا را تشکیل می دهد که به هم مرتبط می باشند، در مورد اعضای بدن عیسی مسیح نیز چنین است. اول قرنتیان ۱۲: ۱۳ به ما می گوید که چطور می توان به چنین اتحادی دست یافت: "زیرا که جمیع ما به یک روح در یک بدن تعمید یافتیم، خواه یهود، خواه یونانی، خواه غلام، خواه آزاد و همه از یک روح نوشانیده شدیم." البته این آب نیست بلکه روح است که مایل است تا در هر کس که توسط ایمان به عیسی مسیح، به صورت کتاب مقدسی تعمید گرفته باشد عمل کرده و آنها را در بدن خداوند متحد کند. همه برگزیدگانی که فیض یافته و بواسطه روح القدس به این اتحاد الهی دست پیدا می کنند، بدن خداوند را تشکیل می دهند که مطیع او یعنی سر (بدن) است. آنها با هر کسی که از خدا برکت می گیرد شادی می کنند و با هر کسی که رنج می کشد، رنج می کشند چنانکه در اول قرنتیان ۱۲: ۲۶ نوشته شده است: "و اگر یک عضو دردمند گردد، سایر اعضا با آن همدرد گردند، و اگر عضوی عزت یابد، باقی اعضا با او به خوشی آیند".

ما در این مبحث به نقشهای گوناگون و ویژه بدن عیسی مسیح که پولس رسول در اول قرنتیان ۱۲: ۱۸-۲۰ از آنها صحبت می کند نخواهیم پرداخت: "لکن الحال خدا هر یک از اعضا را در بدن نهاد بر حسب اراده خود. و اگر همه یک عضو بودی بدن کجا می بود؟ اما الان اعضا بسیار است لیکن بدن یک." و در آیه ۲۷ چنین خلاصه می کند: "اما شما بدن مسیح هستید و فرداً اعضای آن می باشید". Last supper

Regarding this Translation: info@upcsaintlaurent.org

For more Resources: MEE@UPCI.ORG

Find Us in North America Churches Near Me - Find a UPCI Church